

selle kombe peale, teie, sedda ei vōi sundida, et teie loeks pühha kirja ommas maiast, ja kes teie, sedda vasto, mōlete, et pühha kirja luggeminne ei ole teile tarvis ja on loggunistki üllecarro; sest et teie ebase abbi-ellus, ebs tenite sōas, ebs ollete waewas omma laste ja teendritti pārrast. Kõhbitüd mehhe hool mōistis kõik need vastuputumised ennesest emale lükata et luggeminne mahha ei jääks. Ta ei leidnud mislifuggusid lüsimissi selle vastu, nenda fui nūid: „ma ei vōi pühha kirja mōista; ma ei vōi ta suggawa mōttetest arro sada; mitks pārrast ma siis pean muido wae-wa näggema? Ma loen, agga ei olle, kes mind jubbatal...“ Kõhbitüd mees ei mōttelnud nōnda, waid ta mōtles, et ta ei jää rummalusse sōse ja et ta saab linnitud Jumimala abbiga, fui ta ommalt poolt vrugib ükspāinis kõik hole ja wirkuse... Temma on sedda wäärt, et kõik peaks temma kombe järrele tegema, fui need, kes koddo ellawad, ja need, kes sōas ellawad, ebs on fuldsas ammetides, ühbe sōnnaga: mitte ükspāinis mehbed, waid ka naesed, kes paigal koddo istuwad, ka need, kes klostris ellawad, et kõik peaks temmasti öppima, et mislifuggune aeg ei pea meid pühha Kirja luggemisest ärra pöörma.

Pühhas kirjas on suur väggi ja suur rikkus; ja sepärrast et sealt suuremat sāsso sada; on tarvis tedda himmoga luggeda ja holega järrele wadata. Ka Kristus läksis kirjad läbbi katjuda et mitte ükspāinis luggeda, waid suggaraminne tedda märkada ja sedda wisi temma tōsist mōistust fätte sada; sest p. kirja ommadus on se, et wähha sōnnade sees on paljo mōistust ja holega läbbi katujale annab ta kallist warrandust. Ja sepärrast ma pallun teid, ärge laske middagi mōda p. kirjas holetomaalt ja pilla valla; sest et meil on kõige armuliksem Jumimal, kes näeb meie himmo ja tahtmisest Jummalikku kirja teada saada. Ta ei jätta meid mitte rummalusse sōse, agga korralt walgustab meie mōistust, ja nätab meile omma tarhussega ja holesandmisega õiget walgu. Ta nimmetab neid õntsaks, sell on nisuggune himmo, et meil ka nisuggune himmo peaks olema: õntsad on need, kellel nālg ja jāanno on õigu sje järrele; sest nemmadi peawad täis sama.

Kes ennam p. kirja mōistab, se wōib ka ülematta ennam enneselte p. kirjas warrandust leida, wōib suurt sāsso sada.

Sepärrast, mo sōbber, sinna näggid, et kõik mis p. kirjas on, anti meite meie järcrememõlemisse tarvis, et kõik innimesse jõugu wōiks kassu ja igavest heldust sada, ... sest et innimesete seas ei olle mitte ühte nimustliku libhalikku eggja hingelikku hääda, kelle vasto sin ei olleks rohto ollewad. Agga luidas? Kui segi tulleb hääda ja kurvastussega kormatud ja süddame walluga

Prohwetid kuulma, kes ütteb (Paul 41). Mis sa ennast alla wao tād, mo hing, ja kohhised mo sees? Ota Jummalat, sest ma tahhan tedda veel tānnada, temma valle on selge önnistus, ja mo Jummal — ja ta saab fūl trööstitud. Teise peale kippub fehwus, radke on tal sellega ellada, ta on kurblik nähhes, et teistel on kõik käes... agga ta kuleb Prohwetiti: pannu omma kurbdust Issanda peale ja se toidab sind! Sa näed, et mislifuggune hääda fūl innimest ei pinaks, agga P. Kirjas wōib ta igga ühhe vasto terveks tegijad rohto ennesele leida. Se pārrast pallungi ma teid mitte ükspāinis kirrifusse käia ja pühha kirja luggemist kuulda, waid ka koddo Piibli ramatut fätte wōita, ja sealt ennesele sāsso sada. Sest se luggeminne sadab meile paljo warra. Ta pārrandab esitels meie seelt, agga siis wiib meie hingे förgesse, fui tiwade peal, tedda kõigist kirja mōttedest wabbasalo tehhes ja rahho paika wies... Sepärrast ärge jätke ennast neist suurtest wareandustest ilma ja luggege ommas maiades P. kirja.

Üttelge, kuuljad, kes mōistab teist peast, fui segi küssiks, ebs ühhegi Paulu ebs ühhe teise kohha p. kirjast? Ma arvan et segi. Siiski ei pea ükspāinis sest kurvastama, agga ennam peab sellepārrast kahhitsema, et teil on nt wähhe tahtmisest õntska ellu pole, agga ennam himmu pahha tegude peale. Agga fui teid küssida toppu ja ma ilma lauludest, siis on paljo neid, kes neid pähha öppisid ja neid suure himmuga laulwad.... Ja siiski tahtwad naad veel hääbenematta vasto räfida: „minna ei olle munk, mul on naene, lapsed ja matalised murret.“ Se mōtte on teie seas fui külge aksaw többi. Teie arvate et ükspāinis mungid peawad pühha kirja luggema? Si mitte, teil on ta veel ennam tarvis, fui neile: sest neil, kes ma ilmias ellawad ja ma ilmast harwatafse, on ennam arstimist tarvis; agga sepärrast hirmsam ja andeksalndmatta on se mōtte, et P. kirri sāsota on. Nõnda wōib ükspāinis kirei mōttelda. Kas sa ei olle Apost. Pauluse sōnna kuulnud: mis on ette kirjotud, on meie öppetussets ette kirjotud? Ja sinna ei tahha Ewangeliimisse putuda, mōida sulle auti, so roivasse fätte! kas tabbad teada, kuida kas solinne sulle wōib pühha kirri olla? Katsu järrele, mis tunned sa ennesee sees, kui sa Psalmi laulmist kuulad ja kui sa toppu laulu kuulad, ja mis sa tunned, kui kirtitus oled ja kui sa teatris oled. Stis soad sinna teada, kui suur wähhe selle ja teise seisusse wabbel sinnu hingest on, et kül sinul üks hing on. Mis pārrast sa wibbad siis pühha kirja? Se on kureati libhutamisse,